Một Chân Chạm Đất

Contents

Một Chân Chạm Đất **1**
1. Chương 1 1
2. Chương 2 4
3. Chương 3 6
4. Chương 4 8
5. Chương 5 10
6. Chương 6 13
7. Chương 7 14
8. Chương 8 16
9. Chương 9 18
10. Chương 10 21
11. Chương 11 23

Một Chân Chạm Đất

Giới thiệu
Thể loại: Hiện đại, ngụy huynh đệ, có chút ngược, HEĐộ dài: 22 chương chính văn + 1 Phiên ngoại. Edit: Louki97Anh c

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mot-chan-cham-dat

1. Chương 1

Lần đầu tiên Lam Dương nhìn thấy Từ Xán là khi cậu đang nằm bò trên bàn làm bài tập, bỗng nhiên cảm thấy sách vở như đang ở dưới bóng râm. Cậu ngẩng đầu, hét về phía cửa bằng giọng non nớt: "Tránh ra, anh chắn hết ánh sáng của em rồi!"

Từ Xán mang theo hành lý đứng trước cửa, dáng người gầy gò như được nạm một đường viền màu vàng nhạt.

Một người đàn ông cao gầy bước ra từ căn phòng phía sau, mỉm cười chào đón mẹ con Từ Xán đang đứng ngoài cửa, "Hai mẹ con đến rồi thì vào đi." Lập tức quay đầu nói với Lam Dương, "Dương Dương, đây là mẹ và anh trai."

Mẹ con Từ Xán bước chân vào cửa, khiến sàn nhà đã cũ vang lên thành tiếng "Bình bịch".

Lam Dương đứng lên, chỉ cao đến cằm Từ Xán. Cậu không nói gì, hàng mi dài rũ xuống, che đi đôi mắt to xinh đẹp.

Ngược lại, Từ Xán thoải mái gọi người đàn ông cao gầy một tiếng "Cha", sau đó cười thản nhiên với Lam Dương.

Mẹ Từ đứng đằng sau dè dặt giải thích, "Để anh đợi lâu như vậy, là vì bị tắc đường…"

Ngày đầu tiên, mọi chuyện đã không suôn sẻ.

"Sau giờ học không phải đợi tớ nữa, tớ chuyển nhà rồi." Từ Xán ngồi dựa lưng vào bức tường đá sau vườn trường. tay trái cầm điếu thuốc, cánh tay duỗi thẳng đặt trên đầu gối đang gập lại.

"Chuyển nhà? Lúc nào thế?" Thiên Hách nhìn Từ Xán, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh.

"Hôm qua, mẹ tớ tái hôn."

"Oh." Thiên Hách không rời mắt khỏi Từ Xán, "Cậu ổn chứ?"

"Không sao, như vậy cũng được." Từ Xán vẩy nhẹ điếu thuốc, "Đột nhiên có thêm một đứa em trai, mười hai tuổi."

Thiên Hách không nói gì, chỉ nhìn Từ Xán như vậy. Tư Xán nhìn chăm chú điếu thuốc trong tay mình.

Sự im lặng kéo dài.

"Thôi nào." Thiên Hách đột nhiên vỗ vào gáy Từ Xán rồi đứng dậy, "Buổi trưa đừng về, tớ mời cậu đi ăn."

Từ Xán dụi tắt điếu thuốc, sau đó đứng dậy. Những lúc như thế này, anh thấy Thiên Hách giống hệt một người, một người anh vẫn luôn ảo tưởng. Anh hâm mộ sự ngang ngược quả quyết của y, ghen tị với sự ngay thẳng của y. Chính vì thế mà anh cam tâm tình nguyện đi theo sau y. Đó là một cảm giác vừa hạnh phúc vừa an toàn rất mông lung.

Buổi tối, Từ Xán đi theo con đường nhỏ dẫn vào sâu trong ngõ. Nơi đó, bây giờ là ngôi nhà mới của anh. Đến chỗ ngoặt, một giọng nói trẻ con lọt vào tai anh, "Cái đó là tao nhặt được, sao phải trả cho mày?"

"Đấy là tao vừa làm rơi xuống đất."

Giọng nói non nớt này nghe có phần quen tai, Từ Xán quay đầu lại.

Lam Dương đang đứng trước một đám trẻ đều trông cao hơn cậu, giọng nghẹn lại nhưng vẻ mặt vẫn bướng bỉnh.

"Không trả đấy! Tao cứ không trả, mày làm gì được!" Thằng bé cao nhất đẩy Lam Dương một cái.

"Này! Làm gì thế?" Từ Xán cau mày bước tới.

Mấy đứa trẻ đều quay đầu lại.

Khuôn mặt thằng bé cao nhất thoắt cái đỏ bừng, nhìn Từ Xán ấp a ấp úng nói, "Chị gái, bọn em vừa…"

"Mày gọi ai là chị gái?" Từ Xán nhảy lên, cốc một cái vào đầu thằng nhóc, "Nhìn cho kỹ vào, thằng nhóc này!" Anh nắm lấy cổ áo thằng bé rồi hét, "Ai là chị gái, hả?"

"Dạ dạ…"

Thằng bé chạm vào chỗ bị đánh đau, vẻ mặt vừa uất ức vừa ngơ ngác.

Thằng bé mắt hình tam giác, trông y như con khỉ, vội vàng nhanh nhẹn lấy tờ năm tệ từ túi quần thằng bé cao nhất, đưa cho anh: "Anh trai, đừng nóng, cái này cho anh."

"Hmm." Từ Xán thả cổ áo thằng bé xuống. Anh cầm lấy tiền, tiện thể vỗ nhẹ vào khuôn mặt thằng bé giống khỉ kia, "Biến đi, về nhà đi, để tao nhìn thấy chúng mày lần nữa, tao đập —-"

Anh giơ nắm đấm ra dọa, bọn nhóc hét ầm lên rồi chạy biến.

Từ Xán quay đầu, thấy Lam Dương đang đứng một bên rũ mắt hé môi nín cười, bờ vai gầy run lên.

"Cười cái gì? Có gì đáng cười đâu?"

Lam Dương không thể nín được nữa, cậu ngước mắt lên nhìn Từ Xán rồi bật cười. Khi cậu cười, đôi mắt đen láy cong lên, lấp lánh như ánh trăng.

Đôi mắt này dễ khiến người ta nghĩ đến những điều tốt đẹp, Từ Xán nhìn cậu, không kiềm cũng nhếch môi cười, sau đó nhét tờ năm tệ vào túi áo Lam Dương, "Trả em này."

Lam Dương đi theo sau anh, hai người lặng lẽ đi vào sâu trong con ngõ nhỏ.

Đồng bệnh tương lân (1), Lam Dương khiến Từ Xán nhớ lại thời thơ ấu của mình. Chuyện xưa tựa như đang xảy ra trước mắt…

… Nhìn kìa, thằng nhóc đó không có cha…

… Ô, mày trừng tao làm gì? Thích đánh nhau không?…

… Đánh nó đi, nó không có cha đâu. Đồ con hoang…

…

Anh đột ngột ngoảnh lại.

Lam Dương dừng bước, ngờ vực ngẩng lên nhìn thẳng vào đôi mắt mang theo ý nghĩa phức tạp của Từ Xán.

"Sau này," Từ Xán lạnh giọng, "Nếu ai dám bắt nạt em, em chỉ cần——"

Bộp!

Nắm đấm nện vào tường gạch phát ra tiếng động nặng nề, khiến bụi bay mù mịt trong không khí, trước đôi mắt đen láy ngơ ngác của Lam Dương,

Vừa bước vào sân, mẹ Từ đã đi từ trong nhà ra đón, "Xán Xán đã về rồi, ah, Dương Dương cũng về rồi."

Trên khuôn mặt bà là nụ cười dè dặt, giọng nói dịu dàng khiêm nhường, "Mau rửa tay để ăn cơm tối nào."

Dưới ánh đèn ảm đạm, trên cái bàn hình vuông là bốn bát canh nóng, ba bát cơm, ba đôi đũa.

Lam Dương bồn chồn ngồi xuống, đôi mắt ngó nghiêng xung quanh.

"Dương Dương, tối nay cha con phải tăng ca, chúng ta ăn trước nhé?"

Mẹ Từ mỉm cười nhìn Lam Dương, "Dương Dương thích ăn gì nào? Nói cho dì biết để lần sau dì làm cho con ăn nha."

Từ Xán nhìn mẹ mình. Anh gọi người đàn ông đó là cha, nhưng mẹ lại để em ấy gọi là dì.

"Canh cá nấu với cà tím." (2)

Giọng nói non nớt rụt rè vang lên, Từ Xán cúi đầu và nốt cơm trong bát, đặt đũa xuống rồi đứng dậy, "Con no rồi."

Tối đó, Từ Xán lại chìm trong cơn ác mộng quen thuộc. Trong giấc mơ của anh, trời đổ mưa to. Anh và mẹ đi trên con đường lầy lội. Hai người chật vật dưới một chiếc ô, nửa người của Từ Xán bị nước mưa hắt vào ướt sũng. Con đường còn rất dài, phía trước đều là bóng tối, nhưng họ vẫn không ngừng bước. Đột nhiên mặt đất dưới chân Từ Xán mềm nhũn, người anh chìm dần xuống vũng bùn. Anh liều mạng giãy giụa, nhưng lại càng chìm sâu hơn. Mẹ Từ quỳ xuống bên cạnh, khóc to. "Xán Xán, mẹ biết làm thế nào bây giờ? Biết làm thế nào?"

Nhưng mọi thứ luôn đột ngột kết thúc ở đây. Từ Xán mở mắt, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Anh đứng dậy, tự rót cho mình ly nước.

Vén rèm cửa nhìn ra ngoài, ngoài cửa sổ là minh nguyệt tinh hi (3). Ở giường khác, Lam Dương vẫn say giấc, yên tĩnh đến mức ngay cả hơi thở cũng khó mà nghe thấy được.

Từ Xán lại lên giường nằm, nhưng không thấy buồn ngủ. Anh mở to đôi mắt tỉnh táo cho đến lúc bình minh.

Chú thích:

(1) — Đồng bệnh tương lân: Khi người ta cùng ở một hoàn cảnh giống nhau thì người ta thông cảm với nhau.

(2) — Canh cá nấu với cà tím.

(3) — Minh nguyệt tinh hi: Ánh trăng sáng tỏ, những đốm sao lại thưa thớt. Đại ý một sự vật làm che khuất một sự vật khác.

2. Chương 2

Buổi sáng học bốn tiết, Từ Xán ngủ đến thiên hôn địa ám (1). Thật kỳ lạ, ở chốn đông người như vậy mà anh vẫn có thể ngủ vô cùng an tâm. Buổi chiều, anh vừa nhìn lên bảng chép bài, vừa quay sang nói chuyện câu được câu không với bạn cùng bàn là Vũ Phi. Tan học thì lại mượn vở để chép bài học lúc sáng.

Vũ Phi tựa đầu trên bàn, nhìn Từ Xán cười ngơ ngẩn, "Bọn bạn thân hồi sơ trung của tớ nhìn thấy ảnh chụp hai chúng ta đều ghen tị muốn chết. Hehe, chúng nó đều nói ngồi bên cạnh tớ là một đại mỹ nữ…"

Từ Xán ngừng bút, không cần quay đầu cũng có thể ném thẳng chiếc bút bi vào mặt Vũ Phi, "Muốn ăn đập hả?!"

"Ai ui!"

Người nào đó hét ầm lên, "Từ Xán, tớ không mà!" Anh đứng dậy bước ra khỏi lớp học. Thiên Hách đang dựa vào lan can mỉm cười với anh, "Hôm nay là thứ Tư. Cậu vẫn học vẽ ở đó chứ?"

Từ Xán như vừa tỉnh mộng, "Tớ quên mất."

Thiên Hách nhìn anh cười, nhưng giọng thì lại như ra lệnh, "Vậy còn không đi mau!"

"Ah?"

"Tớ quên đồ vẽ trong lớp, quay lại lấy đã."

"Oh, được." Từ Xán nhìn Thiên Hách cười rạng rỡ, sau đó quay lại gõ vào cửa sổ lớp. Vũ Phi ngẩng đầu. Từ Xán lấy tay ám chỉ: Cặp sách, cất đồ vào, vứt ra ngoài này.

Thiên Hách ngơ ngẩn nhìn bóng lưng của Từ Xán.

Một vật màu đen bị ném rất nhanh ra ngoài cửa sổ, Từ Xán bắt lấy, quay đầu vẫy tay với Thiên Hách. "Đi thôi!"

Dương Thiên Hách và Tự Xán, một người thích lại gần, một người cũng không hỏi vì sao.

Lúc này, cổng trường đang đóng, muốn ra ngoài chỉ có thể trèo tường.

Thiên Hách nhìn vào bức tường rất cao, "Trèo được không? Hay cậu trước đi, để tớ giúp cho."

Từ Xán ném cặp xách qua bức tường, "Không cần." Sau đó, hai tay anh bám vào tường, không đợi Thiên Hách kịp phản ứng đã nhanh nhẹn trèo lên.

Thiên Hách cúi đầu cười, cũng trèo qua.

Trên đường, hai người đụng mặt bạn của Thiên Hách. Cậu ta đánh giá Từ Xán từ trên xuống dưới, "Hmm, Thiên Hách, có bạn gái xinh đẹp như thế này từ bao giờ?"

Thiên Hách hơi bối rối, kéo vai cậu ta qua đấm một cú, "Nói linh tinh gì thế!"

Dạy dỗ cậu ta xong thì quay sang xin lỗi Từ Xán, "Cậu ta không có ý gì đâu. Chỉ là bị cận thị, với cả thích nói đùa."

Từ Xán mím môi, ngây người nhìn cửa kính bên cạnh, "Có phải, tớ nên cắt tóc rồi không?"

Thầy giáo dạy mỹ thuật là một người đàn ông trẻ tuổi tên Triệu Vĩ, cùng bạn bè cùng nhau mở một phòng tranh giữa thành phố. Hắn đang giảng cho Từ Xán một số lỗi hay mắc phải khi vẽ mô hình hình học không gian, "Sao bút pháp của em lúc nào cũng thô thế này? Em nhìn đi, đây là một cây bút ảo. Còn đây là..."

Những ngón tay mảnh dẻ lạnh như băng của hắn di chuyển trên bảng vẽ, sau đó quay đầu cười yếu ớt với Từ Xán, "Lại thiếu tập trung rồi. Em vẫn chưa chú tâm."

Người đàn ông mi thanh mục tú (2), khi cười thì thản nhiên như nước. Từ Xán ngoảnh đầu về hướng khác, bỗng thấy cả người không được tự nhiên.

Lúc tan học, ngoài trời đã tối. Từ Xán bước xuống cầu thang, từ xa đã thấy Thiên Hách vẫn đang ngồi đợi ở quán cà phê dưới tầng một.

"Sao vẫn còn ở đây? Không phải tớ đã nói là chuyển nhà rồi à? Giờ đường về nhà khác nhau rồi."

"Oh!" Thiên Hách lấy hai ngón tay xoa xoa trán, "Thế nào lại quên mất. Thôi, đằng nào cũng đợi lâu thế rồi. Tiễn Phật phải tiễn đến Tây Thiên (3), để tớ đưa cậu về nhà."

Người lập dị. Từ Xán cảm thấy ấm áp, nhưng ngoài mặt không có chút dấu vết gì, lặng lẽ đẩy cửa bước ra ngoài.

"Bình thường cậu học vẽ những gì?" Đi bộ trên đường, Thiên Hách hỏi.

"Mô hình, mấy vật đơn giản thôi, vẽ mô phỏng theo. Nhưng nhiều nhất là vẽ ký họa và mô hình hình học không gian."

"Tớ đang nghĩ đến vẽ cơ thể người, dùng người thật làm mẫu."

Từ Xán chỉ cười, không nói gì.

"Hôm nào tớ làm người mẫu, cậu vẽ cho tớ một bức được không?"

"Cậu?" Từ Xán cười, cố tình đánh giá y từ trên xuống dưới, "Được."

"Thật chứ?" Ánh mắt Thiên Hách sáng lên, "Vậy bao giờ?"

"Khi nào cậu đến nhà tớ, tớ sẽ vẽ cho cậu."

"Được." Thiên Hách nhìn thoáng qua Từ Xán, hỏi thử, "Nếu chỉ dựa vào trí nhớ, cậu có vẽ được không?"

"Dựa vào trí nhớ?" Từ Xán dừng lại, nheo mắt nghiêm túc nhìn chăm chú Thiên Hách hồi lâu, bỗng nhiên bật cười, "Có thể, không nhất thiết phải có mẫu mới vẽ được."

Bước vào nhà, chào đón Từ Xán là nụ cười lúc nào cũng dè dặt của mẹ Từ. "Xán Xán học vẽ về rồi à? Để mẹ hâm lại thức ăn. Con tắm trước đi."

Lam Dương đang ngồi trước bàn học làm bài tập về, thấy có người đi vào thì ngẩng lên nhìn Từ Xán rồi lại cúi xuống.

Ăn tối xong, Từ Xán nhìn chằm chằm cái chén của riêng anh từ màu đỏ đã chuyển sang màu đen của nước ép mận (4). Anh ngẩng đầu nhìn mẹ Từ đang ngồi ở phía đối diện, nói, "Mẹ ơi, con ra ngoài cắt tóc một lát nhé."

Tay mẹ Từ đang đan áo vẫn không ngừng, "Con đi đi. À đúng rồi, mang cả Dương Dương đi cắt tóc nữa." Bà ngoảnh đầu, nhìn về phía căn phòng phía sau, "Được không, Dương Dương?"

"Dạ."

Từ Xán và Lam Dương một trước một sau đến tiệm cắt tóc. Tóc của cả hai đều vừa mỏng vừa mềm, rất nhanh đã cắt đến chỉ còn cao hơn da đầu một chút, càng làm lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ.

Đi đến chỗ ngoặt, thấy có xe bán khoai lang nướng bên lề đường, Lam Dương đi chậm dần. Từ Xán quay đầu lại, "Sao thế?"

Lam Dương thò tay vào túi quần, lấy ra mấy tờ nhân dân tệ, ngước lên nhìn Từ Xán, "Anh có muốn ăn khoai lang nướng không?"

Từ Xán bỗng thấy buồn cười, "Em đang mời anh?"

Lam Dương rũ mắt, "Dạ."

Từ Xán xoa đầu cậu, "Cất tiền đi, để anh mua cho em."

Khoai lang mới nướng nắm trong tay vô cùng ấm áp. Từ Xán đưa củ to cho Lam Dương. Lam Dương đón lấy, ánh mắt lấp lánh nhìn Từ Xán.

Từ Xán đột nhiên nghĩ, hình như Thiên Hách cũng nhìn anh như thế.

Nhìn mái tóc vừa ngắn vừa mềm mượt của Lam Dương, anh không kìm được mà chạm vào, "Về nhà nào."

Về đến nhà thì cha Lam đi làm tăng ca cũng đã về, Từ Xán nhìn ông, "Cha, cha đã về."

"Cha ơi."

Cha Lam hiền từ gật đầu rồi cười, "Hai con đều đã cắt tóc."

Mẹ Từ trông rất vui vẻ, đưa tay xoa đầu Từ Xán và Lam Dương, "Vào trong nhà đã, nhìn tóc của hai anh em đều ngắn cũn rồi này!"

Chú thích:

(1) – Thiên hôn địa ám: Trời đất tối tăm mịt mù. Đại ý là Từ Xán ngủ say đến mức không biết trời trăng gì nữa hết.

(2) – Mi thanh mục tú: Lông mày thanh mảnh mà rõ nét, đôi mắt đẹp rất sáng.

(3) — Tiễn Phật phải tiễn đến Tây Thiên: Đã lỡ làm thì làm cho đến nơi đến chốn.

(4) – Nước ép mận.

3. Chương 3

Ngày hôm sau, mái tóc mới của Từ Xán bị bạn bè trong lớp mỗi người sờ soạng một lần. Thậm chí ngay cả giáo viên chủ nhiệm mập mạp cũng cố tình thử chạm vào đầu Từ Xán, "Haha, Từ Xán, kiểu tóc này của em gọi là gì?"

Vũ Phi rất thích thú, cứ xoa đầu Từ Xán không ngừng. Đến lúc về vẫn cố xoa đầu Từ Xán lần nữa, "Cảm giác thật tuyệt."

Từ Xán siết tay thành nắm đấm, mặt vô cảm nhìn cậu ta, "Vũ Phi, sự nhẫn nại của tớ cũng có hạn."

"Hehe." Vũ Phi choàng tay qua bá cổ anh, "Thôi được rồi."

Có người đứng ở phía trước, Từ Xán ngẩng lên, Thiên Hách đang thọc tay vào túi đứng đó, sắc mặt khó coi.

Từ Xán bỏ cánh tay đang quấn quanh cổ mình của Vũ Phi. Vũ Phi tiện tay sờ thêm một cái vào đầu anh, "Đi trước nhé!" Sau đó chạy vụt đi.

"Có chuyện gì?" Từ Xán hỏi.

"Không, không có chuyện gì. Vừa ra khỏi cổng thì vô tình gặp cậu thôi." Sắc mặt Thiên Hách tốt hơn một chút, nhìn Từ Xán, "Cắt tóc rồi à, nhìn đẹp lắm."

Từ Xán mỉm cười.

"Thứ Bảy tới, đội bóng trường mình thi đấu với Trường 18. Vào lúc hai giờ chiều, ở sân vận động của Trường 18. Cậu đến xem nhé?"

Từ Xán gật đầu, "Được."

Cuối cùng, ngày thứ Bảy, Từ Xán cùng đám bạn học cùng hồi sơ trung đi chơi bi-a. Chuyện xem trận bóng cũng bị quăng lên chín tầng mây. Đến tối anh mới về, những chiếc đèn ***g trên đường đều đã sáng rực. Đi tới đầu ngõ, anh vô tình nhìn thấy Thiên Hách đang đứng đó.

"Cậu đi đâu?"

Từ Xán nhìn quần áo đá bóng Thiên Hách đang mặc, lúc này mới nhớ ra chuyện đi xem trận bóng, "Ah, xin lỗi. Tớ quên mất trận bóng."

Thiên Hách thở dài, "Tớ còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì. Đến nhà cậu hỏi thì mẹ cậu bảo, cậu đã ra ngoài từ sáng sớm."

Từ Xán cảm thấy vô cùng áy náy, "Xin lỗi, lần sau nhất định…"

Lúc này đang là đầu xuân, Thiên Hách chỉ mặc quần áo đá bóng nên không tránh khỏi co người lại, hỏi Từ Xán, "Cậu có thuốc lá không?"

Từ Xán thọc tay vào túi quần, "Hút hết rồi." Anh nhìn Thiên Hách, "Qua nhà tớ cho mượn quần áo."

"Thôi khỏi." Thiên Hách xoay người, vẫy vẫy tay, "Cậu không có chuyện gì thì tớ yên tâm rồi. Tớ còn có việc, đi trước nhé."

Từ Xán nhìn bóng lưng Thiên Hách xa dần, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười. Tuổi thơ của anh không trọn vẹn. Bây giờ lại được một người không chút liên quan bù đắp. Tuy rằng đã muộn rồi, tuy rằng biết rõ không đáng tin cũng chẳng thể dài mãi, nhưng anh vẫn mơ hồ cảm thấy hạnh phúc.

…

Về đến nhà, thấy Lam Dương đang ngồi bên bàn loay hoay với một đống vỏ nhựa, Từ Xán tò mò lại gần, "Cái gì thế?"

Lam Dương ngẩng đầu nhìn anh, "Ô tô bốn bánh." Ngay lập tức cậu nhăn mũi vì mùi thuốc lá nồng nặc trên người Từ Xán.

Từ Xán chưa nhận ra, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh, cầm lên một cái hộp, cảm thán bây giờ trẻ con có thật nhiều trò tiêu khiển.

"Anh giúp em ghép cái này lại được không?" Lam Dương đưa hai mảnh hộp qua, rụt rè nhìn Từ Xán.

"Được." Từ Xán nhận lấy, chạm vào tay Lam Dương. Tay của cậu bé vừa ấm áp vừa mềm mại.

Chủ nhật đi học vẽ, Triệu Vĩ nói, "Có tiến bộ." Rồi xoa đầu Từ Xán, "Lần này đã biết chú tâm rồi." Hắn hỏi Từ Xán, "Bình thường em vẽ những gì?"

Từ Xán trả lời thành thật, "Những gì thầy bảo ạ."

Triệu Vĩ ngạc nhiên, "Tôi đang hỏi lúc bình thường ở nhà. Có thứ gì nhìn thấy khiến em muốn vẽ không?"

Từ Xán lắc đầu. Với vẽ, anh không có cảm xúc gì đặc biệt. Từ hồi năm tuổi, mẹ Từ đã cho anh học. Suốt mười một năm, vẫn luôn là không thích không ghét như vậy.

Triệu Vĩ thở dài, "Thế này thì không được. Từ Xán, em có nền tảng vững chắc nhưng nếu sau này muốn thi vào Học viện mỹ thuật thì vẫn chưa đủ. Em là một hạt giống tốt, nhưng vẫn còn phải rèn luyện thêm. Thế này đi, mấy ngày này em về vẽ một bức, cẩn thận một chút, tranh màu nước cũng được, chủ đề tự chọn. Chủ nhật tuần sau đến phòng tranh, tôi sẽ hướng dẫn cho một mình em."

Buổi tối lúc anh quay về thì mọi người đều đang ở nhà. Cha Lam mua vịt nướng, lúc ăn cơm gắp một miếng lớn vào bát Từ Xán, "Ăn thêm đi, mẹ con nói đây là món con thích ăn nhất."

Từ Xán ngẩng đầu, thấy mẹ Từ đang dịu dàng nhìn cha Lam, trong ngực bất chợt cảm thấy ấm áp.

Ngày hôm sau, có một trận bóng ngay trên sân vận động trường. Lần này, Từ Xán đến từ sớm. Thiên Hách đang luyện tập cùng đồng đội, thấy Từ Xán thì rất vui vẻ, vẫy tay với anh.

Từ Xán gật đầu một cái từ xa, tìm một chỗ vắng người rồi ngồi xuống. Anh có thói quen gập chân trái trên ghế ngồi, để tay trái duỗi thẳng trên đầu gối.

Phía trước có rất nhiều nữ sinh của trường, những tiếng gào thét vang lên không dứt. Thiên Hách cao ráo đẹp trai, giàu kinh nghiệm nhất nên được làm đội trưởng, là bạch mã hoàng tử trong lòng các nữ sinh.

Nhìn đống người hỗn loạn đang chạy trên sân cỏ, những suy nghĩ của Từ Xán bắt đầu trôi đi. Anh nghĩ về gia đình hiện tại. Nghĩ đến tối qua, cả gia đình quây quần bên bàn ăn. Mẹ Từ ngọt ngào, cha Lam ôn hòa, Lam Dương yên tĩnh, cùng với sự hờ hững của bản thân. Mọi thứ hài hòa đến kinh ngạc… Một cảm giác an tâm chưa từng có mơ hồ dâng lên, nhưng lại khiến anh có một cảm giác không chân thật, tựa như ảo giác…

Lúc tỉnh lại, Từ Xán thấy mình đang dựa lưng vào bậc thang, trên người phủ một chiếc áo khoác. Anh ngẩng đầu, Thiên Hách ngồi bên cạnh nhìn anh cười. Trời đã tối, sân vận động lớn như vậy giờ không còn một ai.

Từ Xán đỏ mặt, đưa áo khoác cho Thiên Hách, "Xong rồi?"

Thiên Hách cười, "Xong từ lâu rồi, cậu ngủ say quá đấy."

Từ Xán đứng lên, xấu hổ đến mức không còn gì để nói.

"Cậu không hỏi đội tớ có thắng hay không à?" Thiên Hách vui lòng nhắc nhở.

"Oh, ừ nhỉ, đội cậu có thằng không?"

Thiên Hách dở khóc dở cười, "Thắng 3-0. Tớ đã ghi hai bàn, mỗi lần đều ngẩng lên nhìn cậu, nhưng cậu ngủ rất say." Y thở dài, đứng dậy vỗ nhẹ vai Từ Xán, "Đừng ngẩn ra nữa, đi ăn cơm thôi."

Buổi tối lúc anh đang làm bài tập thì Lam Dương khẽ khàng lại gần bàn học của Từ Xán, Từ Xán ngẩng đầu. Lam Dương đưa sách giáo khoa môn đại số qua, nhìn anh, "Đề này, anh biết cách giải không ạ?"

Từ Xán cầm lấy, "Để anh xem đã."

Từ Xán giảng một lúc, Lam Dương cầm bút máy chống cằm, cẩn thận lắng nghe. Cằm cậu lõm một vết rất nhỏ, Từ Xán nghĩ đó là do cái bút.

Nói xong, Từ Xán hỏi, "Em hiểu chưa?"

Lam Dương gật đầu, vẫn rũ mắt như trước, "Cảm ơn anh."

Vô cùng rụt rè, vô cùng nhỏ nhẹ.

4. Chương 4

Thứ bảy, khi đã đến thời hạn Triệu Vĩ giao bài tập cho Từ Xán, anh đi đến vùng ngoại thành vẽ ký họa.

Thiên Hách hỏi, "Vẽ tớ không được sao?"

Từ Xán cười lấy lệ, "Lần sau nhé."

Từ sáng sớm, hai người bắt xe đến một ngọn núi nhỏ có cảnh đẹp nổi tiếng ở ngoại thành. Đầu xuân, không khí trên núi rất trong lành, khắp nơi là tiếng chim hót véo von. Từ Xán vội vàng chọn cảnh, Thiên Hách đi phía sau. Y vừa đeo các dụng cụ để vẽ sau lưng vừa nhìn ngắm xung quanh.

"Hey, trên cây này có tổ chim." Thiên Hách ngẩng đầu lên nhìn thân cây trước mắt. Cái cây rất cao, có những chồi non xanh mướt.

"Oh." Từ Xán nhìn thoáng qua, không chút để ý.

"Có tổ chim thì sẽ có trứng đó. Cậu đã ăn trứng chim rừng bao giờ chưa?" Thiên Hách xoa hai tay vào nhau, vẻ háo hức.

Từ Xán nheo mắt nhìn y, "Cậu biết trèo cây?"

Thiên Hách hất cằm với anh, "Đừng khinh người! Hồi học tiểu học, mỗi lần được nghỉ hè, tớ đều về quê ngoại ở nông thôn, suốt ngày cùng bọn trẻ ở đó đi tìm tổ chim. Bọn chúng đều gọi tớ là đại ca đó!!"

Từ Xán xắn tay áo, "Muốn so thử không?"

"Ah, được. Tớ đến đây!" Thiên Hách đặt đồ vẽ xuống.

Hai người như hai con khỉ nhanh nhẹn, chớp mắt một cái đã trèo lên cây. Từ Xán quờ tay tìm, trong tổ chim thực sự có trứng. Anh cẩn thận cất vào túi áo rồi lại cẩn thận trèo xuống.

Thiên Hách nhảy xuống gần như cùng lúc, trong tay cũng có trứng chim.

Bất phân thắng bại.

Từ Xán hỏi, "Thế nào bây giờ?"

Thiên Hách nháy mắt với anh, "Không phải lúc nào cậu cũng mang theo bật lửa sao?"

Từ Xán nhặt các cành cây khô. Thiên Hách đào một cái hố nông trên mặt đất, để trứng chim vào, lại phủ lên một lớp đất mỏng. Hai người nhóm lửa ở phía trên, sau đó vừa hút thuốc vừa nói chuyện chờ trứng chín.

…

"Được rồi." Thiên Hách dập tắt lửa, phủi hết lớp đất, lấy ra một quả trứng nóng phỏng tay, cẩn thận lột vỏ đưa cho Từ Xán, "Ăn thử đi, cẩn thận bỏng tay!"

Từ Xán nhận lấy, nhìn một hồi lâu rồi mới cắn một miếng nhỏ, "Ngon lắm, nhưng hình như chưa chín hết."

"Ừ." Thiên Hách tự mình lột vỏ, cũng cắn một miếng, "Quả này chín rồi. Cậu bỏ quả kia đi, tớ sẽ chọn cho quả khác."

"Thôi khỏi, quả này cũng được."

Sáu quả trứng, Từ Xán miễn cưỡng ăn một quả, Thiên Hách ăn hết năm quả còn lại. Từ Xán cười với y, "Cẩn thận lại đau bụng."

"Lạ thật." Thiên Hách nuốt nốt miếng cuối cùng, "Tại sao vẫn là loại trứng này mà khi còn bé không thấy ngon như bây giờ?"

Dọn dẹp lại mọi thứ, ánh nắng mặt trời rạng rỡ, họ cùng nằm xuống bãi cỏ. Thiên Hách hỏi, "Từ Xán, cậu có bạn gái chưa?"

Từ Xán nhìn những nhành cây đang cắt bầu trời thành từng khối một, "Không có."

"Cậu có thích con gái không?"

"Không."

"… Tớ có một vị hôn thê được gia đình chỉ định." Một lúc lâu sau, Thiên Hạch nằm bên cạnh khẽ nói.

"Oh." Từ Xán cười, "Cậu định thế nào?" Quay sang thì thấy ánh mắt chán nản của Thiên Hách, nếu còn trêu ghẹo nữa thì đúng là không tốt, anh quay đầu lại.

Từ Xán và Thiên Hách quen biết đã gần hai năm. Lúc nhỏ anh không có cha. Lần đầu tiên nói chuyện cùng Thiên Hách, Từ Xán đã mong người này là anh trai mình đến nhường nào, lúc nào cũng có thể ở phía trước để che chở cho anh, có thể…

"Đang nghĩ gì thế?" Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Thiên Hách.

Từ Xán nhắm mắt lại, "Cậu."

"Tớ? Tớ thế nào?" Thiên Hách cựa người, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm khuôn mặt Từ Xán.

"Đừng làm ồn, để tớ ngủ một lát."

Lúc xuống núi đã gần ba giờ chiều. Từ Xán chán nản vuốt lại mái tóc lộn xộn, "Sao không gọi tớ dậy?"

"Ha…" Thiên Hách ôm bụng cười, "Ở đây mà cậu cũng có thể ngủ được! Thấy cậu ngủ ngon như thế, sao tớ có thể không biết ngượng mà gọi cậu dậy. Với cả, tớ cũng quên mất chuyện vẽ tranh."

Từ Xán thở dài, "Xem ra không thể vẽ cảnh ở đây được rồi."

"Đừng nói thế." Thiên Hách vỗ vai anh, "Có thêm kinh nghiệm sống cũng được mà."

Về đến nhà, Từ Xán dựng giá vẽ trong sân. Không còn cách nào khác, cố một chút vậy, anh đành vẽ tạm cảnh hoàng hôn.

Lam Dương đứng bên cạnh nhìn một lúc, khẽ hỏi, "Anh định vẽ ạ?"

Từ Xán quay sang mỉm cười với cậu, "Đúng thế."

Trong lúc anh vẽ, Lam Dương vẫn đứng bên cạnh nhìn. Mỗi lần Từ Xán quay sang nhìn cậu, cậu đều rũ mắt xuống. Lam Dương trông như một con búp bê xinh đẹp, hàng mi thật dài cong lên. Vẻ mặt như vậy khiến Từ Xán rất muốn trêu chọc cậu. Vì thế, nhân lúc cậu rũ mắt xuống, anh quệt một vệt màu trên khuôn mặt trắng nõn.

"Ah!" Màu nước lạnh lẽo bất ngờ chạm vào má khiến Lam Dương kinh ngạc kêu lên thành tiếng, nhất thời chỉ biết mở to mắt trừng Từ Xán. Vẻ mặt hoảng sợ và kinh ngạc.

"Hahaha…" Tâm trạng Từ Xán rất tốt, cười xấu xa nhìn Lam Dương. Trong một thoáng anh bỗng muốn giữ lại khoảnh khắc này. Khoảnh khắc cậu bất lực rất ngọt ngào, khiến anh có một ảo giác thoáng qua…

Sáng hôm sau, Từ Xán mang theo đồ vẽ rời khỏi nhà. Tối qua mưa cả đêm, hôm nay bầu trời vẫn xám xịt.

Đi đến đầu ngõ thì anh nghe thấy tiếng hét, "Xán Xán!" Anh quay đầu lại, thấy cha Lam cầm theo một chiếc ô chạy đến, "Dự báo thời tiết nói là hôm nay sẽ có mưa to, con cầm ô này, đi đường cẩn thận nhé."

…

Đây là… Giấc mơ đã trở thành hiện thực…

Vào khoảnh khắc Từ Xán nhận lấy chiếc ô, tựa như có một dòng nước ấm chảy trong cơ thể, từ lòng bàn tay vào thẳng trái tim, vô cùng ấm áp.

Vẻ mặt người đi trên đường vẫn hờ hững như mọi ngày. Ở góc phố vang lên tiếng rao hàng của buổi sớm. Tất cả mọi thứ, vẫn như bình thường. Cảm giác bất an, lo sợ mơ hồ vốn tích tụ trong lòng từ lâu lúc này tựa như bị thứ gì đó nhẹ nhàng thổi bay. Từ Xán ngẩng đầu, ngày cơn bão qua đi, cũng không còn xa…

5. Chương 5

Triệu Vĩ đặt tên cho phòng tranh của mình là Dị Tuyệt. Sáng sớm, trước cửa phòng tranh vắng ngắt, Từ Xán đẩy cửa bước vào. Một cậu bé đang lau bức tranh quay đầu lại, Từ Xán giải thích, "Tôi đến tìm thầy Triệu."

"Thầy ở trong phòng cuối cùng."

Từ Xán vừa đi vừa quan sát, hai bên tường treo rất nhiều tranh của Triệu Vĩ. Tranh cũng như người, vân đạm phong khinh (1).

Cửa phòng cuối cùng đang khép hờ, Từ Xán đẩy cửa ra. Đập vào mắt anh là cảnh tượng khiến người ta hoảng sợ đến nói không lên lời.

Triệu Vỹ đang hôn một người đàn ông cao lớn mặc âu phục. Nghe thấy tiếng mở cửa, hai người giật mình quay đầu lại.

Từ Xán đứng ở cửa, đi cũng không được, ở lại cũng không xong. Nhất thời cả ba người cứ như đang ở trong một bộ phim bị nhấn nút tạm ngừng, giữ nguyên tư thế của mình.

Cuối cùng Triệu Vĩ là người phá vỡ sự xấu hổ, hắn vùng ra khỏi ngực người đàn ông kia, nhìn Từ Xán, khóe miệng giật giật, "Sao em đến sớm thế?"

Từ Xán cúi đầu đã thấp giờ lại càng thấp hơn, "Em không biết thầy đang bận."

Người đàn ông cao lớn sửa lại âu phục, "Anh đi trước nhé, Vĩ. Tối nay liên lạc với em sau." Khi đi qua Từ Xán thì nhìn anh thật sâu.

Triệu Vĩ hỏi Từ Xán, "Vào đi, em đã vẽ những gì?"

Sau chuyện đó vài ngày, một buổi trưa nọ, Từ Xán và Thiên Hách cùng một nhóm bạn ngồi trên bậc thềm vừa hút thuốc vừa nói chuyện trong vườn trường. Đột nhiên có một giọng nam trầm thấp vang lên từ phía sau, "Từ Xán, cho mượn bật lửa."

Từ Xán ngoảnh lại, người đàn ông cao lớn mặc âu phục, ngón tay đang kẹp một điếu thuốc, đứng ở phía sau anh.

"Ah." Anh lấy bật lửa đưa cho người đó, anh nhớ ra hắn, chính là người đàn ông gặp ở chỗ Triệu Vĩ.

Người đàn ông châm điếu thuốc nhưng lại không hút, vẻ mặt khẽ cười, "Tôi muốn nói chuyện một mình với cậu, được chứ?"

Một vài bạn học hiểu ý đứng dậy, Thiên Hách nói, "Tớ đi mua chai nước, Từ Xán, cậu có muốn mua gì không?"

"Không." Từ Xán vẩy nhẹ điếu thuốc.

Thiên Hách quay sang nhìn người đàn ông với ánh mắt cảnh cáo rồi mới rời đi.

Người nọ ý vị thâm trường (2) nhìn chằm chằm bóng lưng Thiên Hách, một lúc sau mới quay lại hỏi Từ Xán, "Đó là bạn của cậu?"

"Anh có chuyện gì?"

"… Tôi muốn nói, về ngày hôm đó…"

"Tôi không nhớ ngày hôm đó có chuyện gì cả." Từ Xán thản nhiên nhìn điếu thuốc trong tay mình.

Người đàn ông xoa đầu Từ Xán, cười, "Từ Xán, cậu là một đứa trẻ thông minh. Thật ra, có một số chuyện đến khi trưởng thành cậu mới hiểu được. Nói theo cách này thì, tôi yêu Triệu Vĩ. Một ngày nào đó chúng tôi sẽ công khai mối quan hệ này, nhưng không phải bây giờ. Vì thế, tôi muốn cậu giúp một chuyện."

Từ Xán gật đầu, "Tôi sẽ không nói với bất cứ ai."

Chuyện của người khác, dù có hoang đường đến mức nào, anh cũng không có chút hứng thú tìm hiểu.

Người đàn ông mỉm cười, "Vậy là được rồi." Hắn lấy ra một tấm danh thiếp, "Tôi họ Trần. Nếu sau này cậu gặp bất cứ khó khăn gì thì cứ đến tìm tôi, tôi sẽ cố giúp hết sức. Đây là giao ước của chúng ta."

Từ Xán nhận lấy, "Được."

"Tôi đi đây." Người đàn ông xoay người, "Gửi lời hỏi thăm của tôi tới người bạn của cậu nhé."

Người đàn ông vừa đi thì Thiên Hách đã vội vàng chạy đến, "Hắn nói gì với cậu?"

"Không có gì." Từ Xán không hề nhìn đã tiện tay vứt tấm danh thiếp ra sau vườn trường.

Thiên Hách nhìn chăm chú Từ Xán một lúc vẫn không thấy điểm gì khác thường, bực bội mở miệng, "Người đàn ông đó nhìn là biết không tốt đẹp gì, hắn không có hảo ý với cậu."

Từ Xán lạnh lùng nhìn y, "Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy." Sau đó nhảy xuống bậc cầu thang vứt tàn thuốc xuống, "Tớ về lớp đây."

Lúc tan học, Thiên Hách đứng chờ anh trước cửa lớp, "Tớ đưa cậu về nhà." Giọng y vô cùng cương quyết, không giải thích gì đã xoay người đi trước.

Từ Xán không nói gì, lặng lẽ đi theo sau.

Khi đi đến cổng trường thì có người gọi, "Này, Từ Xán!"

Từ Xán quay sang thì thấy một cô bạn tóc ngắn cười tươi đưa cho anh một lá thư, "Có người nhờ tớ đưa cho cậu!"

Không cần phải nói, một bức thư tình được trao ngay trước cổng trường, trước bao nhiêu con mắt như vậy, anh không thể làm gì khác là cất lá thư vào cặp.

Đang đi trên đường, Thiên Hách đột nhiên hỏi anh, "Bình thường cậu vẫn hay nhận được thư của tụi con gái?"

Từ Xán không phủ nhận, "Ừ."

Thiên Hách bất ngờ quay đầu nhìn chằm chằm vào anh, gần như là gầm lên, "Tại sao cậu chưa bao giờ nói với tớ?"

"Ah?" Từ Xán chớp chớp mắt, nhất thời không hiểu gì cả, hôm nay Thiên Hách làm sao vậy?

Thiên Hách nhìn chăm chú anh một lúc, rồi quay đầu lại, yên lặng đi tiếp, cho tới khi đến con ngõ trước cổng nhà Từ Xán vẫn cứ đi tiếp.

Từ Xán sửng sốt nhìn bóng lưng Thiên Hách hai giây, sau đó xoay người đi vào trong ngõ.

Mạc danh kỳ diệu (3).

Chuông điện thoại reo vang lúc nửa đêm, Từ Xán nhận cuộc gọi, là Thiên Hách, giọng say khướt nói lắp bắp, "Từ, Từ Xán, tớ, tớ…"

"Cậu đang ở đâu?" Từ Xán hỏi.

"Tớ… có chuyện muốn nói với cậu!"

"Được rồi, cậu đang ở đâu?"

"Cổng, cổng…"

Từ Xán đặt điện thoại xuống, khoác tạm cái áo rồi chạy ra ngoài.

Mẹ Từ cũng khoác áo đi ra, "Xán Xán, muộn thế này con còn đi đâu thế?"

"Con có việc, lát nữa sẽ quay về."

Chú thích:

(1) – Vân đạm phong khinh: Chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

(2) – Ý vị thâm trường: Ý tứ hàm xúc, sâu xa.

(3) – Mạc danh kỳ diệu: Không giải thích được, không hiểu ra sao.

6. Chương 6

Từ Xán chạy ra đầu ngõ, không ngờ Thiên Hách thực sự ở đó, đang ngồi dựa lưng vào tường, vì lạnh mà co người lại. Nghe thấy tiếng bước chân, y ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập men say nhìn Từ Xán.

Từ Xán lạnh lùng nhìn y, "Có đứng lên nổi không?" Nhìn Thiên Hách không có phản ứng gì, anh đành cúi người xuống, choàng tay Thiên Hách qua vai mình, đỡ lưng y rồi men theo tường đứng lên.

Thiên Hách bỗng nhiên trở tay ôm lấy cổ Từ Xán, vùi đầu ở vai anh, "Tớ thích cậu, tớ thích cậu…"

Từ Xán sửng sốt, tên bạn này, chắc là vừa thất tình. Thảm nào hôm nay lại thấy y khác thường như thế. Anh gỡ hai cánh tay của Thiên Hách đang ôm lấy cổ mình, Thiên Hách đứng không vững, chỉ có thể dựa vào Từ Xán đi tiếp, thành ra Từ Xán bị ép giữa bức tường và y.

Cơ thể nóng rực vì say rượu của Thiên Hách dán vào người Từ Xán, y ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực, "Tớ thích cậu, Từ Xán." Sau đó bất ngờ áp môi y lên môi anh.

Một tiếng nổ vang lên trong đầu Từ Xán, anh ngay lập tức đẩy Thiên Hách ra theo bản năng. Thiên Hách ngã mạnh xuống đất, Từ Xán nhìn chằm chằm vào y, "Cậu điên rồi." Người anh run lên, "… Cậu điên rồi."

Thiên Hách nhờ trời đêm mùa thu làm tỉnh rượu một chút, ngơ ngác ngồi dưới đất, ánh mắt run rẩy tuyệt vọng nhìn Từ Xán.

"Cậu điên rồi!" Từ Xán vừa nhìn chằm chằm Thiên Hách vừa lùi về sau hai bước, sau đó xoay người chạy vào trong con ngõ.

Tiếng gió thổi ù ù qua tai, ngoài âm thanh này ra, anh không nghe thấy bất cứ điều gì cả.

Từ Xán vặn vòi nước trong sân, hứng một ít nước lạnh hắt lên mặt, sau đó tựa đầu vào vòi nước phía trước. Mọi người trong nhà đều đi ra, mẹ Từ cầm theo khăn mặt lại gần, "Xán Xán, ngoài trời lạnh lắm. Con có chuyện gì thế?"

Từ Xán vùi mặt trong chiếc khăn, không nói gì cả.

Cho đến tận khi vào phòng, cơ thể Từ Xán dường như vẫn không nghe theo sự điều khiển mà run lên nhè nhẹ. Mẹ Từ và cha Lam đều đã ra ngoài. Chỉ còn một mình Lam Dương trèo lên giường anh, mang theo cốc nước, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó mà quay đầu lại nhìn Từ Xán một lúc, sau đó giở cái chăn ra đắp cho anh. Sau đó, cậu lấy một cái chăn khác trong tủ quần áo mang đến giường Từ Xán, "Anh vẫn lạnh à? Đắp cái này nữa nhé?"

Từ Xán ngồi dậy, xoa đầu Lam Dương, "Anh không lạnh, em đi ngủ đi."

Sau đó anh dựa đầu vào tường ngơ ngẩn. Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng kim giây chuyển động vang lên. Một lúc sau, Từ Xán khẽ gọi, "Dương Dương."

"Dạ?" Dương Dương ngoan ngoãn nằm trên giường đắp chăn, chỉ lộ ra đôi mắt đen láy, lẳng lặng nhìn Từ Xán.

"Anh có thể hút thuốc không?"

"Được ạ."

Khói thuốc bao phủ, Từ Xán nghĩ, mọi chuyện thật khó tin.

Sau hôm ấy, Thiên Hách không bao giờ xuất hiện trước mặt Từ Xán nữa. Trường học không quá rộng, nhưng để tránh mặt một người, cũng không phải chuyện khó khăn gì. Vũ Phi hỏi, "Này, sao dạo này không thấy người bạn tốt học năm ba của cậu đâu nữa?… Mà cậu ta tên là gì ý nhỉ?"

Từ Xán nói bằng giọng thờ ơ, "Học hành bận rộn."

Ngày qua ngày, đến trường, về nhà. Thứ Tư, Chủ nhật đi học vẽ. Thỉnh thoảng Triệu Vĩ sẽ dạy thêm một chút. Từ Xán có lúc nhớ có lúc không, vì giờ đã không còn người nhắc nhở anh.

Cuộc sống như quay lại trước khi anh gặp Thiên Hách. Từ Xán ngày càng lạnh lùng, cả ngày cùng đám bạn hút thuốc uống rượu, đánh bi-a, chơi game. Có những buổi tối đi bộ về nhà, dưới ánh đèn đường vàng nhạt, anh luôn có ảo giác bóng người phía xa kia rất giống Thiên Hách.

Hết một ngày đi chơi rồi về nhà, đã là một giờ sáng. Mẹ Từ khoác áo bước ra, vẻ mặt lo lắng nhưng giọng nói vẫn dịu dàng, "Xán Xán, sao con về muộn thế?…"

Từ Xán bước vào, cũng không nhìn bà, "Con có chút việc."

Một lúc sau, cha Lam bước vào phòng anh, ngồi trên ghế trước bàn học của Từ Xán. Vẻ mặt ông vẫn bình tĩnh, ôn hòa, "Xán Xán, con tắm chưa?"

Từ Xán vội vàng soạn nốt sách vở cho ngày hôm sau, "Rồi ạ."

"Ta có thể nói chuyện với con không?"

Từ Xán đặt cuốn sách trên tay xuống, đứng thẳng lưng nhìn ông.

"Xán Xán, con đã lớn rồi, đừng để cha mẹ phải lo lắng. Mỗi lần con về muộn, mẹ con đều lo lắng đến không ăn được gì… Mẹ con, trước đây đã khổ cực nhiều rồi. Con nên hiểu cho bà ấy…"

Trái tim bỗng như rơi mạnh xuống.

Giây phút ấy, anh muốn nói cảm ơn với ông, vì mẹ, cũng vì chính mình.

Anh nhìn chính mình, nhớ lại năm mười hai mười ba tuổi đi theo một tên côn đồ trốn học đánh nhau, mỗi ngày đều mang vết thương trở về nhà. Mẹ Từ nhìn anh ngồi trong góc khóc, "Xán Xán, mẹ biết làm thế nào bây giờ?… Mẹ biết làm thế nào bây giờ?…"

Lúc còn nhỏ, anh cũng đã ước mơ rất nhiều, rằng có một người cha để quản mình. Khi anh không nghe lời thì nghiêm khắc giáo huấn, thậm chí kể cả đánh thì anh vẫn vui vẻ… Người đàn ông kia, có thể biết quan tâm mà đưa cho mẹ anh chiếc ô trong ngày mưa…

Anh nhìn chính mình, giấc mộng kia là tổn thương từ nhiều năm trước, rốt cuộc cũng không mơ lại nữa.

Cuộc sống vẫn tiếp tục chạy về phía trước. Mùa xuân, mùa hè. Chớp mắt đã đến kỳ thi tuyển sinh đại học, cao đẳng, lớp năm ba tốt nghiệp. Từ Xán cũng lên năm ba. Trước kì nghỉ, Từ Xán và các bạn trong trường uống rượu nói lời tạm biệt trong một khu vườn nhỏ. Từ Xán vẫn gác chân trái lên ghế trước, làn khói mỏng tỏa ra từ điếu thuốc trên tay anh.

Một người đã từng quen biết, từ lúc này sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của anh nữa.

Mỗi ngày bình thản về nhà, anh lại thấy vẻ mặt hạnh phúc của mẹ, vui vẻ hơn so với mười sáu năm sống chung với anh. Cha Lam hiền từ, với anh hay với Lam Dương thì cũng đều ôn hòa như thế, với mẹ Từ thì yêu thương có thừa. Từ Xán cũng không ước mong gì hơn. Có đôi khi anh nghĩ mình đã đoán trước được tương lai: Mẹ và người đàn ông này sẽ bên nhau đến lúc bạc đầu. Anh sẽ tốt nghiệp, rồi học đại học, rồi đi làm, rồi lại đi làm. Lúc rảnh rỗi sẽ tụ tập với bạn bè, chỉ là không hề có Thiên Hách. Lam Dương sẽ dần trưởng thành, sẽ có những người bạn của mình, sẽ có những khi đi chơi hết đêm mới về nhà…

Mọi chuyện đều bình thường mà hạnh phúc.

7. Chương 7

Nhưng đó chỉ là ảo giác của anh thôi sao? Anh vẫn luôn cảm thấy ẩn sâu dưới vẻ thanh bình và yên tĩnh này là một cơn ác mộng dữ dội. Mỗi đêm nằm trên giường, anh luôn như bị một nỗi sợ hãi hư vô bao trùm. Mọi thứ đều như bị xáo trộn. Ngay cả khi anh cười, bốn phía của hiện thực dường như đã sắp lung lay sụp đổ… Anh luôn cảm thấy, giống như giờ đây, chỉ có một chân chạm đất.

Đó là một ngày mùa hè rất bình thường, mẹ Từ và cha Lam đến nhà một người thân trong thành phố. Trước khi đi, mẹ Từ xoa đầu Từ Xán, "Xán Xán, lúc cha mẹ vắng nhà, con phải chăm sóc Dương Dương thật tốt nhé. Buổi trưa các con cứ ra ngoài ăn cơm. Tiền này con giữ lấy."

Cha Lam đi đến cửa bỗng ngoảnh lại cười với anh, "Buổi tối có khi không bắt xe được, cha mẹ sẽ về muộn. Các con cứ ngủ trước đi. Tạm biệt!"

Nhìn bóng lưng của cha mẹ, không biết tại sao trái tim trong ngực Từ Xán cứ đập dồn dập.

Một ngày dài trôi qua vô cùng bất an.

Buổi tối, Lam Dương ngồi trước bàn học làm bài tập. Không hiểu sao Từ Xán cứ có cảm giác trái tim bị ai đó bóp chặt, rất bi thương.

Dương Dương, đừng nói với anh, trái tim em cũng đang có một linh cảm xấu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Mười giờ. Mười một giờ. Mười hai giờ đêm.

Hai người vẫn ngồi cúi đầu trước bàn, đều không nói gì.

Xung quanh yên tĩnh một cách lạ lùng.

Trong đầu Từ Xán cứ lặp đi lặp lại cảnh tượng lúc sáng: mẹ Từ xoa đầu anh, bàn tay mềm mại ấm áp. Cha Lam ngoảnh lại, nhìn anh cười hiền hòa…

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng một đám người đang thì thầm, giữa đêm khuya yên tĩnh lại vô cùng chói tai.

Từ Xán cầm chặt cây bút đến ướt đẫm lòng bàn tay.

Cánh cửa khẽ khàng được mở ra.

Từ Xán và Lam Dương cùng đứng dậy.

Mấy người hàng xóm đi vào.

Một người bước lên trước như đại diện, mắt đỏ hoe, ánh mắt đầy thương cảm nhìn hai cậu bé gầy gò, "Con trai, các con nhất định phải…" Bà nói đến đây thì nghẹn ngào, chỉ có thể lấy khăn tay ra lau nước mắt.

Từ Xán nắm chặt một góc bàn.

"… Cha mẹ của hai con… vừa gặp tai nạn…"

…

Cảm giác trời đất như đổ sụp xuống, Từ Xán nghĩ thế giới dưới chân mình hẳn đang không ngừng xoay tròn. Xung quanh là những giọng nói xa lạ, những tiếng khóc khe khẽ, lúc này đều đã ở rất xa, giống như đều không phải là sự thật. Rõ ràng vừa mới sáng nay, mẹ Từ vẫn còn dặn dò anh trước cửa: Xán Xán, lúc cha mẹ vắng nhà, con phải chăm sóc Dương Dương thật tốt nhé.

Cảm giác vừa mông lung vừa bất an, Từ Xán nhìn về phía Lam Dương. Cậu đứng đó, hai tay buông thõng, đôi mắt đen láy mở to như con nai nhỏ bị hoảng sợ, mờ mịt và hoang mang. Hai bờ vai gầy gò run lên bần bật.

… Không còn biết đến điều gì nữa…

Anh lại gần thêm hai bước, lặng lẽ nắm lấy tay Lam Dương. Ngón tay anh miết nhẹ vào lòng bàn tay cậu, sau đó quay sang, nhìn thẳng vào người phụ nữ đang khóc, lạnh nhạt mở miệng, "Dì ơi, làm phiền dì đưa chúng cháu đến đó."

Nhà xác bệnh viện rất đơn sơ, giống như một nhà kho trống rỗng. Từ Xán thấy trên băng ghế có hai thi thể được phủ vải trắng xóa. Cánh cửa phía sau được mở ra, cơn gió lạnh lẽo mà ẩm ướt thổi vào, chỉ còn hơi ấm từ lòng bàn tay của Lam Dương là anh cảm nhận được.

Từ Xán đứng yên ở đó, không dám bước đến. Anh không thể tin được người sáng nay còn xoa đầu anh, người sáng nay ngoảnh lại cười với anh, lúc này chỉ còn là hai thi thể không còn độ ấm trên băng ghế.

Tiếng bước chân của Lam Dương vang lên, chậm chạp bước tới người gần nhất. Rất lâu sau, cậu mới vươn tay, nhẹ nhàng vén lên một góc vải trắng.

Một bàn tay lộ ra.

Tay của đàn ông. Những ngón tay vàng vọt, đầu ngón tay đã bắt đầu đen lại. Bàn tay đã từng đưa chiếc ô cho Từ Xán, lúc này đã không còn độ ấm.

Một góc nào đó trong trái tim bắt đầu rạn vỡ…

Đừng nhìn! Đừng nhìn nữa! Từ Xán hét lên trong tâm trí. Chân, như bị ai đó sai khiến, đi tới phía sau Lam Dương. Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng bịt mắt cậu.

Chính vào khoảnh khắc đó, một chất lỏng ấm áp chảy qua các kẽ tay anh, từng giọt từng giọt một.

Một cảm giác bi thương ập đến như tuyết lở. Sẽ không còn ai cười nhẹ nhàng với chúng ta. Sẽ không còn ai che mưa che gió cho chúng ta. Dương Dương, em và anh, chúng ta đang sợ hãi, đang yếu đuối…

Đêm hôm ấy, Từ Xán ngồi bên đường. Cơn gió lùa qua những tòa nhà đổ nát phía sau. Anh châm một điếu thuốc.

Làn khói tỏa ra, anh giống như nhìn thấy bóng dáng của mẹ trên con đường. Khi còn bé, bà nắm lấy tay Từ Xán, rẽ vào một con ngõ nhỏ, tìm xem ai bắt nạt con trai mình. Bà đứng ở đó, vẻ mặt rất kiên cường, tỏ ra là một người phụ nữ đanh đá, nhưng khi siết tay Từ Xán lại vô thức run rẩy…

Sau hôm ấy, Từ Xán luôn mơ thấy cơn ác mộng về cơn mưa nọ. Anh và mẹ chật vật dưới một chiếc ô, nhưng nửa người vẫn ướt sũng…

Nhưng bây giờ, ngay cả nửa chiếc ô cũng không còn nữa. Từ Xán cảm thấy mình như ngừng thở. Làn khói trước mắt, vẫn bay lơ lửng trong không khí.

Bên cạnh bỗng nhiên có thêm một cái bóng.

Từ Xán trống rỗng quay sang.

Thiên Hách.

Y đứng đó, hai gò má hõm sâu, hai mắt tràn ngập tơ máu vì lo lắng và thương cảm.

Từ Xán hoang mang quay đầu.

Thiên Hách đột ngột quỳ xuống, quỳ gối trước mắt Từ Xán, vòng tay qua ôm chặt lấy cơ thể gầy yếu của Từ Xán. Y không nói gì, chỉ siết chặt rồi lại siết thật chặt, như muốn khảm cơ thể anh vào lòng mình.

Từ Xán muốn đẩy y ra, nhưng vào giây phút chạm vào cơ thể Thiên Hách, anh rốt cuộc chỉ bám vào một góc áo y.

Vào giây phút ấy, vẻ kiên cường giả tạo để ngụy trang của anh cuối cùng cũng bị sụp đổ. Anh vùi mặt vào cổ Thiên Hách, "Để tớ dựa vào một lát…"

…

Là ai, thế nào, đều không quan trọng nữa.

Miễn là có thể để anh dựa vào.

8. Chương 8

Tang lễ được tổ chức ngay hôm sau. Người thân của Lam gia rất nhiều. Họ đến, khóc lóc rồi vội vã rời khỏi. Không ai có ý định nhận nuôi một cậu bé mười ba tuổi. Mà Từ gia, cũng không còn bất cứ ai.

Căn nhà vốn không hề lớn lúc này lại trở nên vắng vẻ. Mẹ Từ đan được một nửa chiếc áo len, cha Lam uống trà thảo dược. Những chuyện ấy đã lặng lẽ biến mất.

Từ Xán có một vài ảo giác, thỉnh thoảng anh lại nghe được giọng nói dịu dàng của mẹ: Rửa tay đi nào, Xán Xán, Dương Dương, mau đến ăn cơm…

Anh đứng dậy, lảo đảo đi vài bước, đứng ở trước cửa nhìn xung quanh.

Không có ai cả.

Tất cả đều tĩnh lặng như tro tàn, không có chuyện gì xảy ra.

Bất chợt có rất nhiều giọng nói cùng vang lên: Xán Xán, mẹ biết làm thế nào bây giờ?…

… Ăn thêm đi, mẹ con nói đây là món con thích ăn nhất…

… Xán Xán, muộn thế này con còn đi đâu thế?…

… Con cầm ô này, đi đường cẩn thận nhé…

…

Đầu đau như muốn nổ tung, Từ Xán tựa người vào tường, hoảng sợ hét lên, "Dương Dương! Dương Dương!"

Lam Dương lặng lẽ đứng trước mặt anh, ánh mắt anh ngơ ngác. Ánh mắt cậu mở to trống rỗng, hoang mang nhìn anh.

Chính vào giây phút Lam Dương xuất hiện, tất cả những âm thanh ấy dường như đều biến mất.

Từ Xán cảm thấy tất cả sức lực của cơ thể như đã mất hết, anh từ từ trượt người xuống sàn.

Mà Lam Dương, bắt đầu đêm nào cũng mất ngủ. Cậu luôn mở to mắt trong bóng tối, vẻ mặt đờ đẫn không rõ đang suy nghĩ điều gì. Bước chân của cậu bắt đầu hoảng loạn. Từ Xán thấy cậu giống như một chiếc lông vũ, lúc nào cũng có thể bị gió thổi đi.

Đến ngày thứ ba, Thiên Hách đưa cho anh một lọ thuốc, "Cho em ấy uống thuốc ngủ đi."

Từ Xán lắc đầu, "Em ấy mới mười hai tuổi, không thể uống thứ đó được."

"Tớ biết." Thiên Hách nắm lấy tay Từ Xán, đặt lọ thuốc kia vào tay anh, "Trong chai thuốc này là Canxi, cậu để em ấy uống, nói dối rằng đây là thuốc ngủ." Bàn tay y siết chặt tay Từ Xán, "Hãy tin tớ, tớ đã nghe một bác sĩ tư vấn. Đây là cách chữa trị vết thương trong lòng."

Từ Xán kinh ngạc nhìn y, không nói gì.

Buổi tối, trước khi đi ngủ, Từ Xán cho Lam Dương uống thuốc, "Em ngủ đi." Anh nằm trên giường, giúp cậu kéo chăn, "Uống thuốc rồi, chắc chắn có thể ngủ được."

"Em không dám nhắm mắt." Giọng nói non nớt của Lam Dương vang lên, đôi mắt như không có tiêu cự, "Em sợ, sợ rồi sẽ lại nhìn thấy cánh tay ấy."

"Dương Dương." Từ Xán nắm lấy bàn tay trong chăn của Lam Dương, "Dương Dương, có anh ở đây. Em nắm tay anh, nhắm mắt lại, sẽ không thấy gì nữa."

Có lẽ phương pháp điều trị tâm lý của Thiên Hách thực sự có hiệu quả, hoặc có thể nắm tay Từ Xán khiến cậu thấy an tâm, hoặc cũng có thể do cậu đã quá mệt mỏi, Lam Dương dần nhắm mắt lại.

Từ Xán nắm lấy bàn tay nhỏ bé, ấm áp mềm mại. Từ Xán cứ lẳng lặng nắm lấy, rồi tựa vào đầu giường ngủ mất.

Mọi chuyện đều khác trước, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Tiền tiết kiệm, tiền bồi thường, tổng cộng được gần mười vạn, Từ Xán gửi tất cả vào ngân hàng. Những ngày đầu, các cô các dì trong ngõ đều mua thức ăn cho. Sau đó, thỉnh thoảng Từ Xán lại dẫn Lam Dương đến quán ăn, thỉnh thoảng tự nấu. Anh thường xuyên không tìm thấy thứ cần tìm, căn nhà vô cùng lộn xộn. Hai đứa con trai sống với nhau, bừa bộn hơn rất nhiều.

May mà có Thiên Hách. Y thường mang đồ ăn đến nhà Từ Xán. Những khi nhà cửa quá bừa bộn, y sẽ gọi người giúp việc đến dọn giúp. Hóa đơn tiền điện tháng đầu tiên, mãi sau Từ Xán mới biết, cũng là Thiên Hách trả hộ.

"Cậu đừng làm thế nữa, tớ thấy rất xấu hổ." Giữa đêm khuya, Từ Xán đứng trong con ngõ không một bóng người, lạnh lùng nói.

"Đừng nói thế, tớ xin cậu đừng nói như thế…" Thiên Hách vội vàng nắm lấy hai vai Từ Xán, ánh mắt sâu thẳm, mong chờ nhìn Từ Xán, "Hãy để tớ ở bên cậu, tớ sẽ không nói gì cả. Chỉ cần để tớ ở bên cậu…"

Từ Xán rũ mắt, "Cậu thích tớ?"

Hai tay Thiên Hách như run lên.

"Đêm hôm đó, cậu say, cậu đã nói cậu thích tớ."

"Không, không." Thiên Hách vội vàng lắc đầu, "Tớ thích cậu. Từ lần đầu tiên nhìn thấy đã thích cậu! Tớ không quan tâm người khác nghĩ thế nào, tớ chỉ muốn ở bên cậu. Từ Xán, hãy tin tớ. Tớ thích cậu, không chỉ là thích, tớ yêu cậu…"

Từ Xán ngước lên nhìn ánh mắt mong chờ của Thiên Hách. Anh nhìn y cười yếu ớt, "Được rồi."

Giây tiếp theo, Thiên Hách đã áp lên môi anh.

Từ Xán không từ chối, đây là lời mời gọi của anh.

Môi lưỡi cuốn lấy nhau.

Đây là một sai lầm.

Anh biết, đây là một sai lầm. Nhưng thế thì sao, đã không còn ai quan tâm anh nữa. Sau này, anh cũng không quan tâm nữa.

Xin lỗi, Thiên Hách. Tớ không thể đáp lại cậu, tớ chỉ có thể báo đáp cậu, bằng cách này.

Chỉ có một điều vẫn không thay đổi trong cuộc sống của anh, là học vẽ. Từ khi Từ Xán năm tuổi, mẹ đã để anh đi học vẽ. Anh không tỏ ra thích thú, nhưng cũng không từ chối. Bởi vì người cha đã mất của anh, cũng là một họa sĩ. Hội họa là sợi dây liên kết duy nhất giữa anh và cha. Bây giờ, có thêm mẹ, thành ba người họ. Anh bắt đầu chuyên tâm học vẽ. Vẽ nhà. Vẽ con ngõ nhỏ lúc đêm khuya. Vẽ rừng núi. Vẽ bầu trời. Chỉ duy nhất không vẽ người.

Anh sợ rằng khi nghĩ lại, sẽ tuyệt vọng vì cảnh còn người mất.

Đường nét trong bức tranh của anh vụng về, đưa cọ sai nét, nhưng lại có ý nghĩa riêng biệt. Triệu Vĩ vô cùng ấn tượng, thường cười khẽ rồi xoa mái tóc ngắn cũn của anh.

9. Chương 9

Chớp mắt đã đến khai giảng. Từ Xán đăng ký lớp học cho Lam Dương. Lớp cao trung của anh cũng sắp vào học. Mọi chuyện vẫn cứ tiếp diễn.

Thiên Hách chọn học một trường đại học trong thành phố. Nhưng y vẫn như trước, vài ngày lại mang đồ ăn đến nhà Từ Xán. Sau khi anh học vẽ xong lại đưa anh về nhà.

"Dạo ấy anh biết em không muốn gặp anh. Tối nào anh cũng đứng trong một góc dõi theo em, đợi đến khi em vào nhà anh mới yên tâm." Thiên Hách đứng ở đầu ngõ, dưới đèn đường, y hất cằm về phía một góc khuất trong bóng tối, "Kia, chính là chỗ đó!"

Từ Xán nhìn y, thấy mọi thứ đều quá mông lung.

Họ hôn nhau dưới ánh đèn đường giữa đêm khuya.

Một cảm giác nhộn nhạo ập tới, như có gì đó trào dâng trong ***g ngực. Chàng trai mạnh mẽ đang siết lấy anh, không thuộc về anh. Anh biết điều này, nhưng vẫn bị lún sâu. Anh không tin gì cả, nhưng vẫn không cưỡng lại được…

Hôm nào Từ Xán về nhà cũng đã rất muộn. Lam Dương luôn đứng ở cửa nhà. Thấy anh về thì vẻ mờ mịt trong mắt cậu sẽ được thay thế bằng sự an tâm, sau đó lặng lẽ vào nhà. Cậu ngày càng trầm tính, đi lại lặng lẽ không một tiếng động. Từ buổi tối Từ Xán nắm tay cậu ngủ, cậu vẫn luôn ngủ cùng Từ Xán. Trước khi đi ngủ, cậu luôn ngoan ngoãn không hề quên uống 'Thuốc ngủ' Thiên Hách mang tới. Có lúc nửa đêm Từ Xán tỉnh lại, vẫn nghe thấy hơi thở yên tĩnh của cậu. Nhưng mỗi buổi sáng khi rời giường, Từ Xán lại thấy giường chiếu đã được dọn dẹp gọn gàng. Cậu chào anh, "Em đi học." Dáng người nhỏ gầy đeo cặp sách, nháy mắt đã biến mất sau cửa, giống như một con mèo yên lặng.

Từ Xán không còn đàn đúm với bạn bè như trước nữa. Sắp thi đại học, số bài tập về nhà càng ngày càng nhiều. Nhưng khi về nhà, anh vẫn quan tâm Lam Dương nhiều như trước. Ngoại trừ học vẽ, mỗi tối anh đều cố gắng về sớm, cùng Lam Dương làm bài tập về nhà.

Thiên Hách thường đến chơi, Từ Xán đưa cho y điếu thuốc. Hai người ngồi ở phòng ngoài, nói chuyện phiếm câu được câu chăng.

"Có lúc anh nghĩ em và Dương Dương thực sự là anh em ruột, nhất là…" Thiên Hách nhìn chăm chú Từ Xán, "Đôi mắt."

Từ Xán rũ mắt thờ ơ cười.

Thiên Hách lại nhìn Lam Dương đang ngồi trước bàn học, "Dương Dương, đừng viết nữa. Lại đây ăn socola."

Lam Dương ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Thiên Hách rồi dừng lại trên người Từ Xán.

"Dương Dương thích ăn gì? Lần sau đến chơi anh sẽ mua cho." Thiên Hách kiên nhẫn hỏi.

Từ Xán nhăn mày, tiện tay vẩy nhẹ điếu thuốc. "Đừng nói nữa, Thiên Hách." Rồi anh lạnh lùng hít một hơi, "Dương Dương, em vào trong học đi."

Lam Dương lặng lẽ ôm sách vở vào phòng trong học.

"Haha." Thiên Hách đứng dậy, đi vòng ra phía sau Từ Xán, một tay vẽ trên mặt Từ Xán, tựa đầu vào vai anh thì thầm, "Em ghen đúng không?…"

Từ Xán quay đầu sang hướng khác, "Đừng làm phiền em."

Thiên Hách rướn tới, nhẹ nhàng liếm vành tai anh. Giọng nói trầm thấp vô cùng quyến rũ, "Anh muốn hôn."

"Ah."

Sau đó, Thiên Hách nâng khuôn mặt anh lên, áp xuống một nụ hôn. Từ Xán ngửa cổ ra sau, nồng nhiệt đáp lại…

… Mọi chuyện đều hỗn loạn, thế giới vẫn xoay vòng, xoay vòng. Nhưng cũng trống rỗng đến đáng sợ…

Vào khoảnh khắc này, khuôn mặt Lam Dương bỗng hiện lên trong tâm trí anh. Ánh mắt mất mát, hai má hõm sâu…

Anh đột ngột đẩy Thiên Hách ra.

"Sao thế?" Trái ngược với vẻ mặt mong đợi hơi ửng đỏ của Thiên Hách, vẻ mặt anh tái nhợt. Căng thẳng trong đáy mắt ngay lập tức được anh thay thế bằng vẻ lạnh lùng thường trực.

"Chờ đã." Anh lảo đảo chạy tới mở cửa phòng trong, "Dương Dương!"

Thiên Hách tựa người vào khung cửa nhìn Từ Xán. Lúc nãy ánh mắt anh vẫn còn ảm đạm, giờ lại vừa tập trung vừa căng thẳng vừa tràn ngập ấm áp nhìn thẳng vào Lam Dương, nói năng lộn xộn, "Dương Dương… Trường học… Buổi trưa ở lại trường, em không phải là… không ăn gì chứ?"

Lam Dương rũ mắt, im lặng không nói.

"Chết tiệt!" Từ Xán đấm một cú vào tường, "Chết tiệt! Anh quên mất! Sao em không xin anh tiền?" Anh hét lên với cậu, "Sao em không xin anh tiền?"

Lam Dương ngước lên, ánh mắt ngây thơ, bối rối và đau lòng.

Một cảm giác vô cùng vừa khó chịu vừa đau đớn khó diễn tả được lần lượt ập đến, anh ngoảnh sang hướng khác, "Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó." Hai chân anh như đứng không vững, anh lúng túng hét lên với cậu, "Chết tiệt! Không được nhìn anh như thế! Đừng nhìn nữa!"

"Từ Xán, đừng như vậy." Thiên Hách ôm lấy anh từ phía sau, "Bình tĩnh nào, em làm Dương Dương sợ bây giờ!"

Từ Xán đẩy y ra, bước ra phòng ngoài, buồn bã ngậm một điếu thuốc. Tay run lẩy bẩy, mãi không bật được lửa.

Thiên Hách cướp lấy bật lửa, "Để anh."

Ngọn lửa màu đỏ bùng lên, Từ Xán nặng nề rít một hơi, sau đó ngửa đầu dựa vào tường. "… Em biết làm gì bây giờ. Em ấy không nói gì cả, em cũng quên mất… Em sợ, rồi em ấy sẽ giống như cha mẹ, bỗng nhiên biến mất…" Những ngón tay đang kẹp lấy điếu thuốc run rẩy, "Anh đã nhìn thấy vẻ mặt em ấy rồi đúng không?… Cả cách đi lại nữa, em thực sự không biết nên làm gì bây giờ…"

Biết làm gì bây giờ, biết làm gì bây giờ… Từng chữ một vang lên như oán hận, anh lặp đi lặp lại. Sự bất lực của mẹ ngày nào, giờ anh cũng đang phải nếm trải.

Thiên Hách thở dài, nhìn chằm chằm vào chàng trai đang run rẩy trước mắt mình. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh đang co chân ngồi trên ghế, giữa một đám đông. Khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, ánh mắt lạnh lùng, tay trái kẹp một điếu thuốc. Tư thế ngồi kia vừa như tự vệ vừa như ỷ lại. Ánh mắt lạnh lùng ấy như từ chối mọi thứ… Trong chớp mắt, y bỗng nhận ra mình yêu chàng trai này. Anh là khát khao của y. Mà anh lại giấu mình đằng sau mặt nạ thủy tinh. Anh không giống như một cô gái yếu đuối. Chỉ là anh sợ khi đưa tay ra, cái nhận được chỉ là một khoảng trống. Chỉ là anh sợ khi đưa tay ra, cái nhận được chỉ là thương tổn. Anh chỉ là, chưa từng dựa vào, chưa từng có ai đủ tin tưởng để dựa vào…

Từ Xán, em, không yêu anh. Vẻ mặt của em, ánh mắt trốn tránh của em, cánh môi lạnh lẽo của em, từng sự thật này, đều nói rằng em không yêu anh. Nhưng anh sợ, anh rất sợ, sợ rằng em sẽ giống như đêm hôm đó, không thể chấp nhận được tình yêu của anh, không thể kiềm chế được mà đẩy anh ra. Bỏ lại tiếng gọi của anh đằng sau, em không ngừng chạy về phía trước, không hề ngoảnh lại lần nào…

Y ôm anh, đặt một nụ hôn lướt qua cổ Từ Xán, giọng nói khàn khàn trầm thấp, "Đừng nghĩ nữa, đêm nay chúng ta ra ngoài nhé…"

Anh không phải là thánh, anh không có cách nào từ bỏ tình yêu này. Anh cũng rất ích kỷ.

Xin lỗi, Từ Xán.

Bọn họ làm tình trên giường của khách sạn. Hai cơ thể trần truồng quấn lấy nhau. Lúc Thiên Hách đi vào, một cảm giác đau đớn khiến Từ Xán không còn suy nghĩ được gì nữa. Trong nhịp điệu dữ dội ấy, anh cảm thấy như mình đang rơi, không ngừng rơi xuống. Anh thở dốc, nhắm mắt lại, tưởng như trời đất xoay chuyển…

Đến khi kết thúc, anh mở to đôi mắt trống rỗng nhìn trần nhà, "Mấy giờ rồi?"

Thiên Hách ngẩng đầu nhìn đồng hồ đeo tay để trên đầu giường, "Một giờ ba mươi." Y vòng tay qua ôm anh, dịu dàng vỗ về anh, "Ngủ đi."

Từ Xán hất cánh tay y ra, ngồi dậy, "Em phải về. Em mà ở lại đây, Dương Dương chắc chắn sẽ không ngủ được." Anh bước chân xuống giường, cố nén đau đớn trên thân thể.

Đôi mắt Thiên Hách ánh lên vẻ đau đớn, y siết chặt tay, móng tay như cắm sâu vào trong lòng bàn tay, sau đó nhắm mắt lại, quay lưng không nói một lời.

10. Chương 10

Lúc Từ Xán mở cổng bước vào sân, anh nhìn thấy cơ thể gầy gò của Lam Dương đang tựa trên khung cửa. Cậu nhìn anh bằng ánh mắt lấp loáng nước, khiến Từ Xán nghĩ rằng, chỉ cần cậu chớp mắt một cái, nước mắt sẽ rơi ra.

Nhưng không có chuyện gì xảy ra cả, cậu vẫn dùng đôi mắt ngập nước ấy dõi theo anh.

Họ cứ đứng như vậy. Một người đứng trước cửa, một người đứng sau cửa, lẳng lặng nhìn người còn lại. Rất lâu sau, Từ Xán mới gượng gạo cười yếu ớt với cậu, "Không phải lo cho anh, em vào trong ngủ đi."

Rồi bước nhanh vào trong nhà, đến sức lực để cởi áo khoác cũng không có, anh đã ngã luôn xuống giường. Cảm giác bất an và đau nhức trên cơ thể cùng lúc ập đến, anh dần chìm vào bóng tối…

Đến lúc anh tỉnh lại dường như đã trôi qua rất lâu. Đập vào mắt là vẻ mặt lo lắng của Thiên Hách, "Từ Xán, em đã tỉnh?"

Từ Xán cố gắng ngồi dậy, cả người mềm nhũn dường như không còn chút sức lực nào. Anh cau mày, "Mấy giờ rồi? Sao anh lại đến đây?"

Thiên Hách đau lòng xoa đầu anh, "Anh đến từ lúc em sốt, đã hai ngày rồi." Y đưa tay nắm lấy bàn tay dưới chăn của Từ Xán, "Anh xin lỗi…"

Từ Xán rụt tay lại.

"Cẩn thận không lây bệnh." Ánh mắt anh tìm kiếm xung quanh.

"Dương Dương đi học rồi. Anh đã cho em ấy tiền ăn trưa, cũng xin nghỉ học cho em rồi. Em cứ yên tâm. Muốn ăn gì không, anh mua cho em?"

"Không cần." Từ Xán quay sang nhìn y, "Em không sao, cảm ơn."

Cho dù cơ thể tương giao, nhưng trái tim, vẫn xa vời như trước.

Mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh, vô cùng yên bình. Mùa thu, mùa đông, chớp mắt một cái đã đến mùa xuân năm sau. Năm ngoái, Từ Xán và Thiên Hách cùng nhau đến ngoại thành có ngọn đồi nhỏ để vẽ, vô vàn cảm xúc. Những thứ tưởng như yên bình đã không còn tồn tại. Chỉ có cảm giác hỗn loạn, mất mát luôn trôi nổi, không ngày nào biến mất. Anh và y từng chỉ là bạn bè bình thường, nhưng giờ trái tim lại mắc kẹt trong khu rừng này. Bây giờ, họ ôm nhau, làm tình, giống như người yêu. Nhưng anh cũng ngày càng hoang mang, và tuyệt vọng.

Thiên Hách, tình cảm giữa chúng ta đã biến chất, như đã được định trước rằng không thể mãi mãi bên nhau.

Một ngày cuối mùa xuân, một nữ sinh chặn Từ Xán ngay trước cổng trường. Nữ sinh này mang dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, giọng nói kiêu ngạo, "Cậu là Từ Xán? Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Từ Xán đeo cặp sách, lạnh lùng mở miệng, "Nói đi."

Nữ sinh sửng sốt giây lát, ngay sau đó bật cười, bước sát vào anh hạ giọng, "Tôi không muốn nói chuyện ở đây. Chúng ta đến một chỗ yên tĩnh. Chắc cậu cũng không muốn mọi người đều biết mình là đồng tính đúng không?"

Từ Xán cười lạnh lùng.

Đã… không còn ai quan tâm nữa…

Anh gật đầu, "Được rồi, đi theo tôi."

Anh đưa cô đi qua các dãy phòng học, sau đó đi về phía khu vườn nhỏ. Đó là nơi duy nhất anh cảm thấy yên tĩnh.

"Cậu định đưa tôi đi đâu?" Buổi trưa hiếm có ai đi ngang qua vườn trường, nữ sinh như muốn lùi lại, bất an mở miệng.

Từ Xán ngoảnh lại, lạnh lùng nói, "Sợ cái gì? Tôi là đồng tính, cũng chẳng thể làm gì được cậu."

Khuôn mặt nữ sinh đỏ bừng, đứng khựng lại, "Nói luôn ở đây là được rồi."

Từ Xán cũng không miễn cưỡng, xoay người, "Được rồi, nói đi."

Nữ sinh đi thẳng vào vấn đề, "Tôi là vị hôn thê của Thiên Hách."

Từ Xán "Oh" một tiếng.

Nữ sinh trở lại dáng vẻ bình thường, nhìn anh tao nhã cười, "Từ Xán, cậu thực sự rất đẹp, đẹp nhất trong tất cả những người tôi từng gặp. Chắc hẳn rất nhiều người thích cậu? Tôi mà gặp cậu trên đường chắc cũng sẽ đỏ mặt chứ đừng nói là Thiên Hách. Tôi và anh ấy lớn lên cùng nhau. Anh ấy thích nhất cái đẹp, cũng sẽ không từ thủ đoạn, nếu không có được cũng thề quyết không bỏ qua. Các trưởng bối cũng hết cách với anh ấy. Tôi biết hai người đã xảy ra rất nhiều chuyện. Anh ấy cũng đã tốn rất nhiều công sức với cậu. Nhưng Từ Xán, cậu có chắc là có thể mãi nắm chắc anh ấy trong tay không? Hai người đều là nam. Năm năm, rồi mười năm, chờ anh ấy…"

Mười năm? Từ Xán thầm cười nhạo trong lòng, anh tự nhủ, "Một năm."

"Sao cơ?" Nữ sinh không nghe rõ, vội vàng hỏi lại.

"Không có gì." Giọng nói của Từ Xán vẫn hờ hững như trước, "Lời của cậu, tôi đã nhớ kỹ."

Anh xoay người rời đi.

Cô gái đứng ở phía sau bình tĩnh nói, "Cậu sẽ không thể độc chiếm anh ấy."

Tôi cũng chưa từng, độc chiếm bất cứ thứ gì.

Từ Xán về đến nhà đã là giữa trưa. Anh không muốn ăn gì, chỉ ngã xuống giường. Hóa ra tất cả, chưa bao giờ phức tạp như anh lo lắng. Vốn nghĩ sẽ phải ngượng ngập lắm, nhưng cũng chỉ là vấn đề giữa hai người. Anh gần như đã quên, Thiên Hách có một gia thế lẫy lừng. Hôm nay là một vị hôn thế, vậy ngày mai? Từ Xán giễu cợt nghĩ, có khi trưởng bối trong nhà cũng tự mình đến…

Khi anh tỉnh dậy, trời đã dần tối. Vậy là anh đã ngủ hết một buổi chiều.

Trên bàn có cặp sách của Lam Dương, cậu đã về nhưng lúc này không biết lại đi đâu mất, không thấy bóng dáng. Căn phòng chìm trong bóng tối, đồ đạc đều đã cũ. Mọi thứ ngột ngạt đến mức khiến người ta hoảng hốt. Ngực anh như bị thứ gì đó chặn lại, nặng nề khó chịu đến mức khiến anh hít thở không thông. Từ Xán hét lên về phía cửa, "Dương Dương! Dương Dương!"

Không có tiếng trả lời, Từ Xán xuống giường đi ra phòng khách, rồi lại đi ra ngoài sân. Anh không kiềm được mà nóng nảy, hét vào khoảng không, "Dương Dương! Dương Dương!"

Cửa sổ gác mái của ngôi nhà bên cạnh mở ra, tò mò nhìn sang xem có chuyện gì.

Lam Dương đột ngột xuất hiện trước mắt anh, vô cùng lặng lẽ.

Từ Xán như bị dọa sợ. Anh nhìn Lam Dương, nhìn vào đôi mắt đen láy trong sáng, ngơ ngác, trống rỗng.

Anh hét lên với cậu, "Em đi đâu thế? Sao em không ở trong nhà làm bài tập?" Trong nháy mắt sự oan ức, sự phẫn nộ, sự đau đớn đều như bị phơi bày, "Tại sao anh muốn chăm sóc em? Tại sao anh muốn quan tâm em? Tại sao?"

Lam Dương đứng đó, đôi mắt đen láy vẫn mở to đầy ngơ ngác.

Đôi mắt ấy khiến anh bực bội, khiến anh áy náy, khiến anh phát điên. Vẻ mặt anh rối rắm, tiếng hét cũng trở nên khàn giọng bi thương, "Chết tiệt, đừng nhìn anh như thế! Anh đã nói rồi, không được nhìn anh như thế! Không được nhìn!"

Anh giơ nắm đấm lên, từng quyền từng quyền một rơi vào bức tường phía sau Lam Dương.

"Không được nhìn!"

"Không được nhìn!"

"Không được nhìn!"

…

Bàn tay bắt đầu rớm máu, làm bẩn bức tường màu trắng trong sân.

Lam Dương đứng đó, cơ thể như run lên, nhưng ánh mắt vẫn chưa từng trốn tránh.

Cuối cùng, như đã kiệt sức, Từ Xán chỉ có thể ngồi dựa vào tường.

"Đi đi." Anh thở hổn hển, lấy ra tờ mười tệ, không hề nhìn sang Lam Dương đang đứng bên cạnh, "Mua cho anh bao thuốc."

Lam Dương nhận lấy tờ tiền đã dính một vệt máu nhàn nhạt, xoay người đi ra ngoài. Một lát sau cậu quay lại, đưa cho anh một bao thuốc và chỗ tiền thừa. Từ Xán xé vỏ, rút ra một điếu đưa cho Lam Dương, hất cằm với cậu, "Cầm lấy."

Lam Dương yên lặng nhận lấy.

11. Chương 11

Lúc Thiên Hách mở cổng bước vào, y nhìn thấy Từ Xán đang ngồi dưới đất co chân trái lên hút thuốc, Lam Dương thì đang đứng bên cạnh.

Từ Xán ra hiệu với y, "Vào đi."

Thiên Hách bước đến trước mắt anh, nét mặt áy náy bị đè nén, "Cô ta đi tìm em phải không? Cô ta đã nói gì với em?"

Từ Xán cười nhạt, "Không có gì, em quên rồi." Rồi quay sang nhìn Lam Dương, "Dương Dương, vào nhà làm bài tập đi."

Thiên Hách nhìn Từ Xán, "Từ Xán, em đừng nghe những gì cô ta nói. Anh sẽ không…"

Từ Xán đưa cho y một điếu thuốc, "Được rồi, em cũng chưa nói là không tin anh."

Thiên Hách nhìn về phía tay phải Từ Xán, "Tay em bị làm sao thế kia?"

"Không sao." Từ Xán đứng dậy, "Vào nhà đi."

"Không sao?!" Thiên Hách nổi giận, đau lòng lật bàn tay phải đang chảy máu của Từ Xán, "Đây mà là không sao? Em đi theo anh!" Y không nói hai lời đã lôi Từ Xán ra khỏi cổng, đến thẳng phòng khám. Đến tận khi Từ Xán bị quấn băng gạc kín tay mang theo một đống thuốc mới được y đưa về.

"Từ Xán." Thiên Hách ôm anh giữa sân, nụ hôn dịu dàng như lông vũ lướt qua môi anh. "Từ Xán, em phải chăm sóc bản thân thật tốt. Anh sẽ không để bất cứ ai ức hiếp em…"

Cửa nhà kêu két một tiếng rồi mở ra, hai người cùng lúc ngoảnh lại. Lam Dương ngơ ngác nhìn họ. Vẻ mặt kinh hãi không biết nên làm gì.

Cảnh tượng này sao mà quen thuộc đến thế. Điểm khác nhau duy nhất chính là Từ Xán đã đổi vai cho Lam Dương. Chẳng lẽ trước đây cậu chưa từng nhận ra? Hay là, đã nhận ra nhưng lại không muốn tin? Nhưng buồn thay, Dương Dương, đây chính là sự thật, vừa hoang đường vừa nực cười…

…

Một tiếng két vang lên, Lam Dương lùi vào trong nhà. Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Vài ngày sau, mỗi khi ở bên Lam Dương, Từ Xán luôn cảm nhận được có một ánh mắt kỳ quặc đến từ phía sau.

Cho đến một lần, khi mua đồ ăn nhanh ở ngoài về, Từ Xán bị ánh mắt kỳ quặc kia giày vò đến mức không thể chịu được nữa. Anh đành đặt bát đũa xuống, lạnh lùng nhìn thẳng vào Lam Dương, "Em muốn nói gì?"

Lam Dương hoảng hốt rũ mắt xuống, lắc đầu.

Từ Xán nhìn chăm chú cậu một lúc, lại cầm đũa lên. Anh cúi đầu, trong ngực trào dâng một sự uất ức khó nói thành lời.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Từ Xán bước tới, mở cánh cửa đang đóng kín.

Thiên Hách đứng bên ngoài cửa. Chiếc áo thể thao màu bạc của y như được những tia nắng chiều phủ một quầng sáng ấm áp.

Y đột ngột hôn anh thật sâu, ôm cổ anh. Môi lưỡi cuốn lấy nhau, vô cùng quấn quýt.

…

… Nhìn đi, y chỉ muốn để Lam Dương nhìn thấy. Y không muốn phải giấu giếm, cũng không muốn phải trốn tránh. Cũng chẳng có lý do nào, chỉ là muốn để cậu nhìn thấy. Cứ nhìn thấy như vậy…

…

… Phía sau, như đang có một ngọn lửa thiêu đốt. Trong tâm trí anh bây giờ chỉ còn lại đôi mắt trong sáng, vô tội, ngơ ngác, trống rỗng đang mở to của Lam Dương. Hôm ấy anh luống cuống hét: Không được nhìn! Không được nhìn!

Không được nhìn!

Không được nhìn!

Không được nhìn!

…

Anh bất ngờ giãy khỏi đôi môi của Thiên Hách, dùng sức ngoảnh lại.

Mọi thứ vô cùng yên tĩnh, Lam Dương đang cúi đầu ăn, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Từ đó Từ Xán càng thêm buông thả. Anh và Thiên Hách có thể làm tình ở bất cứ đâu trong phòng. Tiếng chiếc giường đong đưa, tiếng cơ thể va chạm, tiếng thở dốc nặng nề. Tất cả trở thành một tổ hợp hỗn độn. Anh không biết lúc này, ở bên ngoài Lam Dương cảm thấy thế nào.

Anh cũng không biết tại sao mình lại làm vậy. Rất nhiều đêm, anh nằm trên giường, cảm thấy hoang mang…

Dường như Lam Dương không nhìn thấy gì cả, vẫn ít nói với Từ Xán, vẫn lạnh nhạt với Thiên Hách, như trước.

Thiên Hách cười gượng, "Bốn năm nữa, Dương Dương sẽ vẫn như bây giờ. Em nhìn ánh mắt, giọng nói của em ấy xem. Quả thật, giống em như đúc."

"Hmm." Từ Xán nhìn chăm chú vào cửa phòng rồi lại nhìn sang điếu thuốc, vẻ mặt hờ hững, "Chẳng qua là hơi bướng bỉnh chút thôi."

Chớp mắt đã hết tháng Tư, kỳ thi vào học viện mỹ thuật đã sắp bắt đầu. Thiên Hách nói, "Chúng ta phải thi đỗ ngôi trường này. Ở đây có khoa mỹ thuật cũng không tệ." Y dẫn Từ Xán tham quan trường của họ. Vườn trường rất đẹp, rất nhiều cây xanh và bãi cỏ yên tĩnh. Y hạnh phúc nắm lấy tay người mình yêu. Y dẫn anh đến căn hộ của mình, hai căn phòng rất rộng rãi, điều kiện tốt nhất. Thiên Hách ôm eo anh từ phía sau, thì thầm vào tai anh, "Em đến đây đi. Anh sẽ nghĩ cách, để chúng ta sống chung…"

Từ Xán chỉ nghĩ muốn trốn chạy. Anh khao khát được rời khỏi thành phố này, càng xa càng tốt. Nhưng giờ này lại phải thật thật giả giả vướng bận cùng Thiên Hách, và Lam Dương thì lúc này cũng dùng đôi mắt

đen láy dằn vặt anh. Mọi thứ như ép anh phát điên. Anh chưa bao giờ cảm thấy thoải mái, luôn có cảm giác như bản thân đang trôi nổi trong không khí…

Nhưng Từ Xán biết, ước nguyện của anh sẽ không bao giờ trở thành hiện thực. Lúc buổi tối làm bài tập, anh thử hỏi Lam Dương, "Dương Dương, nếu anh thi đỗ rồi dọn ra ngoài sống…"

Lam Dương đột ngột ngẩng đầu, mở to đôi mắt bất lực và kinh hãi.

"Hmm." Từ Xán cười yếu ớt rồi gật đầu, "Anh biết rồi. Tốt thôi." Anh vò nát ước nguyện của mình rồi ném đi. "Anh sẽ không đi đâu hết. Em cứ học đi. Anh sẽ không đi đâu cả."

Hôm sau, anh tự nguyện điền tên của một Học viện mỹ thuật không chút danh tiếng trong thành phố.

Từ Xán muốn tìm cơ hội để nói quyết định này cho Thiên Hách. Nhưng một tuần trôi qua vẫn không thấy Thiên Hách xuất hiện. Kỳ thi vào học viện mỹ thuật cũng càng đến gần. Anh quyết định đi tìm Thiên Hách một lần.

Đi vào khuôn viên đẹp đẽ, đi dưới những bóng cây râm mát, đi đến căn hộ chung cư hai phòng sang trọng. Tầng ba, cửa phòng Thiên Hách đang khép hờ, một giọng nữ vang lên từ bên trong, "Anh rốt cuộc muốn chơi đùa đến bao giờ? Em nói cho anh biết, Dương Thiên Hách, ai cũng biết không thể chìm đắm trong chơi đùa. Việc của anh là trở thành người thừa kế! Em sẽ từ hôn, tập đoàn Hằng Thái sẽ không giúp anh nữa!"

Giọng nói lạnh nhạt của Thiên Hách mà Từ Xán chưa từng nghe thấy bao giờ vang lên, "Lê Nhã, em để ý tiểu tiết như thế từ bao giờ? Con trai với nhau chỉ có thể là chơi đùa. Chẳng qua anh thích cái đẹp mà thôi, cũng chẳng bao lâu nữa là sẽ chia tay. Nặng nhẹ thế nào anh có thể tự cân nhắc. Thế nào? Chẳng lẽ em không tin chồng tương lai của mình sao?…"

Từ Xán lạnh lùng xoay người, rời khỏi.

Tốt thôi, Thiên Hách. Từ nay về sau, chúng ta không còn nợ nần gì nhau nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mot-chan-cham-dat